

tunnistas teimale omma armastust ta
wasto ülles ja melitas tedda, temma nouus se
heita. Agga nūud sai Õðmi súdda horis
hirmoga tåidetud — ta kulis mitto Ingliid
taewast temma wasto húudwad: pöggene!
pöggene tuttuste! ja seddamaid kiskus ta
ennast lähti ja pistis ukse pole joooksma.
Hábbi ja vihha tåis fargas kaupmehhe em-
mand temma járrele — sai noa kätte, aias
áhrvadades sedda temma peále ja olleks
temma körri árraleikand, kui ta polleks sa-
nud käega wasto lúa, mis hawatud sai,
ja temma käest árrapeásed. Ta jooksis
siis, ni werrine fui ta olli ja ilma rietta,
käitsa peále; agga mis nou nūud? ja kuhho
nūud iniñna? Genna linna jåda ja ennast
ühhelegi näidata, ni werrine, kui ta olli,
sedda temma súdda ei kannatand mitte;
käest siis olleks temma perreemanda hábbi
keige rahvale teáda sanud. Ta piddi siis
omma issa jure joooksma ja ennast temma
warjo

warjo alla heitma — agga jái jálle mótse-
ma: fui ma ni waene ja willets, ilma
rietta ja werrine mo issa silma ette tullen,
siis ta súdda lóhkeb ehmatusse ja kurwas-
tusse párrast, ja ehk monni wottab weel
mo issat naerda, et ta mind saatnud teist
pölswe ofsimma. Sedda motteldes pöris ta
kohhe jálle teise tele ja jooksis läbbi ðid ifka
eddasi, kui olleks ta middagi kurja teinud,
senni kui ta teisel ðhtul ühhe kanga. plefia
maia jure sai, kus ta joud nenda árraõp-
pes, et ta woimato ukse ette mahhalanges,
ja pallokest leiba ja ford juu pallus. Sed-
da anti temmale, ja mataperremees kulas
ta käest, kust ta olli ja kuhho ta piddi min-
nema. Ta rákis siis nuttes keik ülles, mis
temmale oli sündinud; agga ei ta nutnud
mitte omma ennese háddha ja waewa pá-
rast, waid selle murre ja ahhastusse pá-
rast, mis ta issa saaks tunda, kuuldes, et
ta olli árrajooksnud ja laiale sanud. Se
nat-